

и рефреноподобно, афористично четиристишие („Две сърца се знойно любят...“). Драстичната замяна (всъщност резултат от натрупания творчески опит) на излиятелния наратив с поантовото четиристишие променя изцяло типа поема, или – ражда се новата „Калиопа“⁶³. Тук обаче се интересуваме не от внезапно манифестираната промяна в поетиката на Яворов (за съжаление подмината от критиката тогава, която не прочита „Подир сенките на облаците“ като подчертано концептуална книга), а от безспорния факт, че поетът вече мисли своите текстове предимно като графична архитектуроника и че чрез отстраняването на последната част от поемата безвъзвратно са отстранени и един тип волно експлицирани конструкции, задали функциите и смисъла на Яворовата символика след 1905–6 г. Градинският свят на Яворовата „Калиопа“ почти наготово задава текстовата парадигма на емблематични Яворови творби – „Блян“, „Пръстен с опал“, „Да славим пролетта“, „Месалина“, „Сафо“. В противовес на така възникналата парадигма, като нейна антитеза могат да се възприемат стихотворенията „Минзухар“, „Теменуги“, „Въздишка“. Мотивът *преломено цвете/цвят* крепи една едновременно абстрактна и физически осезателна метафора в „Сфинкс“: „Повехнали тела на блянове омайни, / разръфани шибои – нито дъх, ни цвят...“. Автореминисцентно образът се появява във „В часа на синята мъгла“, обаче повече като алюзия, отколкото като разгърната метафора: „Разръфани и прашни, вечерния хлад най-сетне ще ви лъхне...“ На практика това е крайната точка от кръговото развитие на мотива *преломено, прекършено цвете* у Яворов: надделява антропоморфизмът, заличил образа *цвете*, от който оцеляват единствено няколко характерни свойства, появяващи се несамостоятелно в текста – метафорично или алюзийно.

Пълното изличаване на гъвкавата мрежа непосредствено наслоени значения при окончателната редакция на „Калиопа“ е породено от дълбок авторов мотив, упорито премълчаван в анкетите и изказванията на Яворов. Подвластен и вече определе-